

Johan Asmussen: Ja, så barslede bjerget altså med en række mere eller mindre små mus, i hvert fald ikke det store dyr i åbenbaringen. Men jeg tror jo heller ikke, det er sidste gang, det høje ting har sin egen forretningsorden til behandling. Når man har lejlighed til at sammenligne en række andre parlamenters forretningsordener og ser, hvor udførlige og meget grundigt udarbejdet de er og mere eller mindre elegant udstyret, så gør vor lille, grå tryksag jo et ganske overordentlig prunkløst indtryk, hvad jeg i og for sig ikke har så meget imod. Der er jo ikke tvivl om, at noget af det, der falder udlændinge mest i øjnene som dansk charme, er den formløshed, som præger os på næsten alle områder. Den har en vis charme, men som alle andre former for charme kan den også rumme en vis fare. Der var engang en meget klog mand — han var selv en formens mester, selv om han ikke var bange for at vove sig ud i chokerende formløsheder — som sagde til mig: jeg hader formalisme, men jeg elsker form! Og jeg tror i grunden, at det ikke er helt tosset at anlægge netop den linje, når det drejer sig om at fastlægge regler netop for det høje folketing.

Jeg kommer derved straks ind på det spørgsmål, som har været berørt af alle de foregående ærede ordførere, nemlig omtaleformen „det ærede medlem“ og „den højtærede minister“. Når denne form er blevet kritiseret, er det navnlig sket med henvisning til, at det i radio og fjernsyn kan virke fremmedartet, irriterende og måske somme tider en smule pudsigt, når betegnelsen det ærede medlem kommer ustandseligt, måske flere gange i en sætning om den samme. Jeg erkender, at der er noget om denne betragtning; den er i hvert fald værd at tage med i overvejelsen. På den anden side er der lige så meget grund til den største varsomhed med at forlade en sådan form, som kan tjene et nyttigt formål. Jeg skal ikke gentage de argumenter, som vi alle kender, for, hvad der kan tale for at bevare den. Men jeg vil ligesom — jeg tror, det var det ærede medlem hr. From — henvise til, at det i vore domstole alle dage har været skik og er det den dag i dag og formentlig aldrig vil blive anderledes, at man tiltaler retten med „den høje ret“, „den høje dommer“, og man tiltaler sin modpart med „den ærede

modpart“, „den ærede kollega“. Jeg tror, ingen drømmer om at ændre det. Det giver et minimum af form og ramme om det, der foregår i en retssal. På samme måde mener jeg, at det vil være rigtigt principielt at bevare det minimum af form og ramme, som ligger i den lille form „det ærede medlem“.

Når flertallets ændringsforslag på dette punkt har ordlyden i slutningen:

„Dog kan — i eller uden forbindelse hermed — også betegnelsen det ærede medlem anvendes“,

så ligger der naturligvis deri en vis imødekommethed over for ønsket om form; men jeg tror da i hvert fald, vi må se i øjnene, at hvis det bliver vedtaget, så forsvinder, jeg havde nær sagt „det ærede medlem“, så forsvinder omtaleformen „det ærede medlem“ i løbet af kortere eller længere tid, for så vil det nemlig først for alvor komme til at virke komisk, at man bruger ordet, når det ikke er en forskrift. Skal man vælge mellem dette ændringsforslag fra flertallets side, som i realiteten betyder en afskaffelse, og de nugældende regler, så må vi fra mit partis side stemme imod ændringen.

Jeg vil dog gerne i og for sig for egen regning foreslå, at man overvejer, om man ikke kunne tænke sig den ordning, at man siger, at første gang den pågældende omtales i en tale, skal man anvende benævnelsen det ærede medlem o. s. v. Ved senere omtale kan benævnelsen „det ærede medlem“, henholdsvis „den højtærede minister“, undlades. Et sådant system ville stemme med almindelige regler for høffig og naturlig omgangstone. Hvad enten det er en kaptajn eller en kontorchef eller en greve, man taler med, så er det naturlig høffighed første gang at bruge titlen og senere at lade være med det, ikke som i gamle dage ustandseligt at titulere, men netop at begynde med det og måske flette det ind nu og da senere. Mon det ikke kunne tænkes, og mon det ikke ville være rimeligt, at man kunne mødes på et sådant grundlag?

Når det gælder folketingets værdighed, så er det jo imidlertid her som på næsten alle områder ikke det ydre, det kommer an på, selv om det ydre ikke må negligeres, for så vidt det kan dække over den indre form. Den sande værdighed lige så vel som skønheden skal jo komme indefra. Den